DOMSTOLENS DOM (ANDEN AFDELING)
AF 5. APRIL 1973 [1]

Luigi Giordano
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 11/72

Sammendrag

Retsforhandlinger — Ansvar uden for kontraktforhold — Erstatningssøgsmål — Klagefrist — Forældelse
(EØF-traktatens artikler 173 og 175; EØF-Domstolens statut artikel 43)

Anvendelse af EØF-traktatens artikler 173 og 175 kan under ingen omstændigheder have til følge, at den fem-årige forældelse, der er fastsat i statuttens artikel 43, 1. pkt., forkortes.

I sag nr. 11/72

LUIGI GIORDANO, tidligere hjælpeansat hos Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af advokat Pompeo Corso, Palermo, og med valgt adresse i Luxembourg ved fru Magda Belleri, 12, rue de Bragance,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af sin juridiske rådgiver, Giorgio Pincherle, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos sin juridiske rådgiver, Emile Reuter, 4, boulevard Royal,

sagsøgt,

angående et krav om skadeserstatning,

1 — Processprog: Italiensk.

afsiger

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af: afdelingsformanden, P. Pescatore (refererende), dommerne, H. Kutscher og A. J. Mackenzie Stuart,

generaladvokat: H. Mayras
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Faktiske og retlige omstændigheder

I — Sagsfremstilling

Ved kontrakt af 8. december 1964 blev Luigi Giordano efter en prøvetid fra den 23. marts til den 22. oktober 1964 antaget af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber som hjælpeansat (kategori A, gruppe III, klasse 1) i en stilling som videnskabelig medarbejder ved generaldirektoratet for transport for et år regnet fra den 15. november 1964;

nævnte kontrakt blev gentagne gange fornyet af Kommissionen for perioder på tre til seks måneder;

ved meddelelse af 23. marts 1967 forlængede Kommissionen på ny Giordanos ansættelseskontrakt, idet den samtidig opsagde ham til endelig fratræden pr. 30. juni 1967;

Giordano udtrådte denne dato af Kommissionens tjeneste;

den 12. oktober 1968 anmodede Giordano Kommissionen om betaling af en anciennitetsgodtgørelse, en godtgørelse for »afskedigelse uden rimelig grund« og en godtgørelse for tort;

denne anmodning blev afvist ved skrivelse af 21. januar 1969 fra Kommissionens formand;

Giordano hævder, at han i november måned 1968 var ved at tiltræde en stilling ved Domstolen som italienskproget administrator i dokumentationsafdelingen og biblioteket, og at det fremgik af et telegram, som var tilsendt ham den 6. december 1968 fra en tjenestemand i denne institution, at han ikke var blevet antaget på grund af oplysninger om ham, som var modtaget fra Kommissionen;

Giordano henvendte sig den 7. oktober 1970 til formanden for Kommissionen med krav om erstatning for den skade, der var tilføjet ham ved de omstændigheder, hvorunder hans »afskedigelse« havde fundet sted, og som følge af Kommissionens ansvar for Domstolens nægtelse af at ansætte ham;

dette krav blev afvist ved skrivelse af 9. marts 1971 fra Kommissionens formand;

ved skrivelse af 10. februar 1971 gjorde Giordano ved sin advokat Kommissionens generaldirektør for administration opmærksom på, at ophævelsen af hans ansættelseskontrakt dækkede over en disciplinær afskedigelse, hvis virkelige årsager fremgik af de ugunstige oplysninger om ham, der var blevet oversendt

til Domstolen, og han anmodede generaldirektøren om en fornyet undersøgelse af sin sag;

Kommissionen besvarede ikke Giordanos brev af 10. februar 1971.

II — Retsforhandlinger

Giordano anlagde den 22. marts 1972 nærværende erstatningssøgsmål;

ved et den 26. april 1972 indgivet dokument har Kommissionen under henvisning til procesreglementets artikel 91 begæret, at Domstolen uden at indlede behandling af realiteten tager stilling til, om klagen kan antages til realitetsbehandling og at den afvises;

sagsøgeren anmodede i sit den 29. maj 1972 indgivne indlæg Domstolen om at forkaste indsigelsen om afvisning og erklære, at klagen kan antages til realitetsbehandling og er grundet;

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten besluttede Domstolen (anden afdeling) ved kendelse af 7. juni 1972 at henskyde indsigelsen til afgørelse ved den endelige dom;

efter at nye frister for fortsættelse af sagsbehandlingen var fastsat, fandt den skriftlige forhandling sted på normal vis;

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten besluttede Domstolen (anden afdeling) at påbegynde den mundtlige forhandling uden bevisførelse;

til retsmødet den 22. februar 1973 var sagsøgeren udeblevet, og sagsøgte henholdt sig til Domstolens afgørelse;

generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i retsmødet den 15. marts 1973.

III — Parternes påstande

Sagsøgeren nedlægger påstand om, at Domstolen

— fastslår Kommissionens ansvar og dømmer den til at betale ham den løn, han ikke har kunnet oppebære fra Domstolen fra december måned 1968 indtil datoen for dommens afsigelse, eller et beløb fastsat efter Domstolens skøn;

— dømmer sagsøgte til at afholde sagens udgifter og omkostninger;

Kommissionen nedlægger påstand om, at Domstolen

— erklærer, at klagen ikke kan antages til realitetsbehandling eller er ugrundet;

— dømmer sagsøgeren til at afholde sagens omkostninger.

IV — Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og andre anbringender

Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og andre anbringender kan sammenfattes således:

A — Antagelse til realitetsbehandling

Kommissionen mener, at sagsøgeren ved at anlægge erstatningssag forsøger at opnå en domstolsprøvelse af afgørelser eller handlinger, som ikke længere kan anfægtes.

Med hensyn til de stiltiende eller udtrykkelige påstande i stævningen kan følgende fastslås:

a) I det omfang sagen angår Kommissionens afgørelse af 21. januar 1969, der afviser sagsøgerens begæring af 12. oktober 1968, må den afvises på grund af overskridelse af den i tjenestemandsvedtægtens artikel 91 fastsatte frist.

b) I det omfang den angår Kommissionens afgørelse af 9. marts 1971, der forkaster sagsøgerens begæring af 7. oktober 1970, må den afvises på grund af overskridelse af de frister, der er fastsat i tjenestemandsvedtægtens artikel 91 og artikel 43 i statutten (EØF) for Domstolen.

c) I det omfang den udelukkende angår et erstatningskrav, der støttes på Kom-

missionens ansvar uden for kontraktforhold, må den afvises på grund af overskridelse af de frister, der er fastsat i tredje punktum i artikel 43 i statutten (EØF) for Domstolen. De til støtte for stævningen påberåbte grunde blev alle fremført i begæringen af 10. februar 1971; på grund af den stiltiende afvisning af denne skulle sagen have været anlagt inden for en frist af 4 måneder.

d) Sagsøgerens forudgående begæringer af 7. oktober 1970 og 10. februar 1971 havde samme genstand som stævningen. De afbrød uden tvivl den 5-årige forældelsesfrist; men de havde ligeledes til følge, at sagen i overensstemmelse med tredje punktum i artikel 43 i statutten (EØF) for Domstolen i det foreliggende tilfælde skulle have været anlagt inden udløbet af den frist af 2 måneder, der omhandles i EØF-traktatens artikel 173, eller inden udløbet af den i artikel 175 omhandlede frist af 4 måneder. Dette er ubestrideligt ikke sket i den foreliggende sag.

Sagsøgeren hævder, at Kommissionens indsigelse er baseret på en misforståelse med hensyn til genstanden for hans forskellige anmodninger.

Den 12. oktober 1968, den 7. oktober 1970 og den 10. februar 1971 bestred han kun afskedigelsens lovlighed; den foreliggende sag har til genstand et krav om erstatning for skade, som Kommissionen har tilføjet ham ved at give Domstolen ugunstige oplysninger og ved således at forhindre hans ansættelse ved denne institution.

Denne forskel i genstand bekræftes især af den kendsgerning, at erstatningssøgsmålets »størrelse« er fastsat på basis af den løn, sagsøgeren ville have kunnet opnå fra Domstolen siden december 1968, og ikke på basis af den løn, som han ikke havde oppebåret fra Kommissionen efter afskedigelsen (den 30. juni 1967).

I anmodningen af 10. februar 1971 udgjorde de til Domstolen meddelte ugunstige oplysninger fra Kommissionen i øvrigt et af de elementer, der a posteriori tillagde afskedigelsen en disciplinær karakter; annullation af denne afskedigelse var formålet (»petitum«) med selve anmodningen; i stævningen er de angivet som hovedårsag til skaden, og henvisningen til den ulovlige afskedigelse understreger kun deres skadehensigt, mens formålet (»petitum«) med anmodningen alene var godtgørelsen af den lidte skade.

Der var altså ikke forud for stævningen gjort noget »krav gældende« i henhold til artikel 43 i statutten (EØF) for Domstolen; de anmodninger, der gik forud for sagen, drejede sig om opnåelse af en fornyet undersøgelse af afskedigelsesakten og ikke om Kommissionens eventuelle ansvar uden for kontraktforhold. Da formålene med stævningen og med de forudgående anmodninger ikke er identiske, må det være første punktum i artikel 43 i statutten (EØF) for Domstolen, der fastsætter en fem års forældelse, som skal anvendes i den foreliggende sag. Stævningen kan derfor antages til realitetsbehandling.

B — Realiteten

Sagsøgeren hævder, at Kommissionen i henhold til EØF-traktatens artikel 215, stk. 2 er forpligtet til at erstatte den skade, han har lidt som følge af hans ulovlige afskedigelse og den skade i karrieremæssig henseende, som er forvoldt ham.

a) Med hensyn til den begåede fejl er sagsøgeren af den opfattelse, at der bag den milde formulering af Kommissionens skrivelse af 23. marts 1967, der på samme tid indeholdt en forlængelse af hans ansættelseskontrakt og en forhåndsmeddelelse om definitiv fratræden af stillingen, skjulte sig en afskedigelse af disciplinære grunde, med hensyn til hvilken den ret til forsvar, som indrømmes i artikel 76 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, var blevet omgået. Den virkelige begrundelse for afskedigelsen kom senere klart til udtryk i meddelelsen af negative oplysninger til Domstolen.

I øvrigt havde Kommissionen forhindret sagsøgerens ansættelse ved Domstolen

ved at forsyne denne med ugunstige oplysninger om ham vedrørende omstændigheder, som burde have været genstand for en kontradiktorisk forhandling i anledning af afskedigelsen. Ved at give en eventuel arbejdsgiver meddelelse om omstændigheder, som ikke kunne forlanges oplyst, — og idet den pågældende i modstrid med artikel 76 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte ikke først havde fået lejlighed til at forsvare sig — har Kommissionen begået en krænkelse af den forpligtelse til korrekthed, som bør gælde i arbejdsforhold.

Denne forpligtelse gælder også i forholdet mellem Fællesskabets institutioner. Man kan ikke af en formel omstændighed — den enkelte institutions egenskab of organ eller juridisk person — udlede en anden materiel kvalifikation af en adfærd, som skulle miste sin ulovlige karakter ved den blotte kendsgerning, at den vedrører forholdet mellem to organer under den samme juridiske person og ikke mellem to forskellige retssubjekter.

Når bortses fra, at Fællesskabets institutioner delvis tillægges egenskaber af retssubjekter, er den vigtige faktor i den foreliggende sag i virkeligheden ikke forholdet mellem to successive arbejdsgivere, men forholdet mellem arbejdsgiveren og hans funktionær; dette forhold beherskes af princippet »alterum non laedere«, der manifesterer sig i forbudet mod at give udtryk for ugunstige vurderinger af arbejdstagerens person og arbejde.

I overensstemmelse med de for medlemsstaterne fælles, almindelige retsgrundsætninger og derfor med bestemmelserne i Traktatens artikel 215, stk. 2 om ansvar uden for kontraktforhold vedrører bevisbyrden med hensyn til den offentlige administrations ansvar den skadevoldende kendsgerning, og ikke skyldspørgsmålet.

I den foreliggende sag tillader de snævre forbindelser mellem Fællesskabets institutioner at antage, at ugunstige oplysninger om sagsøgeren er meddelt uden om de traditionelle administrative kanaler, og at de ikke gav anledning til udfærdigelse af dokumenter. Under alle omstændigheder er de til støtte for stævningen fremlagte aktstykker tilstrækkelige til at godtgøre den ulovlige karakter af Kommissionens adfærd.

Man kan ikke i den henseende kræve mere af en enkeltperson, der fører sag mod administrationen; denne sidste må, fordi den alene råder over officielle dokumenter, underkaste sig strengere bevisregler end dem, dommeren opstiller for den enkelte. Herved ændres princippet om bevisbyrden: denne påhviler ikke udelukkende sagsøgeren, som kun skal indlede bevisførelsen.

b) Hvad angår skaden hævder sagsøgeren, at Kommissionens adfærd er årsag til betydelige tab af økonomisk art, når henses til de vanskeligheder, han mødte, da han på ny meldte sig på det indenlandske arbejdsmarked, således at han i dag er uden arbejde.

Det er ham ikke muligt at fremlægge en attestation for tabet, da der ikke i Italien eksisterer arbejdsanvisningslister for intellektuelle arbejdstagere. Der er altså grund til at anvende den almindelige regel om, at negative omstændigheder ikke behøver at bevises; det er tilstrækkeligt at fastslå deres tilstedeværelse med forbehold af modpartens mulighed for at føre bevis for den modsatte positive omstændighed.

c) Hvad angår årsagsforbindelsen mener sagsøgeren, at selv om Domstolens ønske om at ansætte ham ikke udtrykkeligt var gjort afhængig af en positiv udtalelse fra Kommissionen, havde de af denne givne ugunstige oplysninger bortjaget dette ønske; uanset hvilke andre grunde, der kunne foreligge for ikke at ansætte ham, var en negativ oplysning i sig selv tilstrækkelig til at forhindre det.

I denne sammenhæng finder det princip anvendelse, hvorefter konstateringen af, at skaden er en følge af flere samvirkende årsager, ikke er tilstrækkelig til at udelukke den skadevoldende omstændigheds retsstridige karakter, såfremt de andre årsager ikke alene er tilstrækkelige til at bevirke dens opståen.

Der er ikke blevet ført bevis herfor af Kommissionen; derimod har sagsøgeren ført bevis for eksistensen af ugunstige oplysninger, der i sig selv var tilstrækkelige til at være afgørende for den manglende ansættelse. Årsagsforbindelsens tilstedeværelse er hermed fuldtud påvist.

Kommissionen minder om, at sagsøgeren til støtte for et erstatningssøgsmål på grundlag af EØF-traktatens artikel 215, stk. 2 bør bevise eksistensen af tre grundlæggende faktorer: fejlen, skaden og årsagsforbindelsen mellem disse to faktorer. Ingen af disse faktorer er imidlertid påvist i den foreliggende sag.

a) Hvad angår fejlen forsøger sagsøgeren at ophøje den italienske forvaltningsrets egne juridiske begreber, som i øvrigt er uden relevans i det foreliggende tilfælde, til »fælles, almindelige retsgrundsætninger for medlemsstaterne«.

For at stifte ansvar for administrationen må dennes adfærd, i det omfang den berører andres juridiske sfære, være retsstridig. Da der er tale om en administrativ akt, er legalitetskontrollen med akten en af de nødvendige forudsætninger for et søgsmål om skadeserstatning, og det princip, hvorefter bevisbyrden påhviler sagsøgeren, forbliver uændret. Sagsøgeren påviser imidlertid ingen præcis og afgørende faktor for så vidt angår Kommissionens påståede fejl.

Med hensyn til klagen over, at opsigelsen af hans kontrakt skjulte en afskedigelse af disciplinære grunde, hvilket er kommet til udtryk i meddelelsen til Domstolen af ugunstige oplysninger, kan man passende indvende, at Kommissionen for det første ikke har noteret nogen »alvorlig overtrædelse« af de sagsøgeren påhvilende forpligtelser, »begået forsætligt eller af uagtsomhed«, og for det andet ikke har tilstillet tredjemand nogen oplysning, der er egnet til at skade ham på nogen måde.

Den særlige karakter af forbindelserne mellem Fællesskabets institutioner skaber på området for Fællesskabets offentlige funktion tvivl om det princip, hvorefter en arbejdsgiver skal afholde sig fra enhver ugunstig karakteristik af en ansat. Domstolen og Kommissionen er to institutioner i det samme Fællesskab; denne forbindelse bør, selv om man accepterede sagsøgerens opfattelse, i sig selv føre til, at man betragter klagen over Kommissionens retsstridige adfærd som ugrundet.

I øvrigt kan man ikke bebrejde Kommissionen begivenheder, der finder sted uden for dens kontrolsfære. Efter Domstolens retspraksis kan Fællesskabets ansvar kun udspringe af akter, som er den naturlige følge af dets institutions beføjelser, og som i kraft af en intern og direkte forbindelse hidrører fra dets kontorer eller ansatte.

Selv om man antog, at Kommissionen har udvist retsstridig adfærd ved at forsyne Domstolen med oplysninger, der er ugunstige for sagsøgeren, burde dennes aktsamling eller procesdokumenterne indeholde beviset for en formel anmodning om oplysninger fra Domstolens side og for et svar ligeledes i officielle vendinger fra Kommissionen. Noget sådant foreligger ikke i denne sag. Det er derfor umuligt for Kommissionen at forsyne Domstolen med nogen faktor, der kan lette bedømmelsen af de af sagsøgeren beskrevne omstændigheder på basis af vægtige elementer; på sin side fremfører sagsøgeren, hvem bevisbyrden først og fremmest påhviler, intet bevis.

b) Det påhviler ligeledes sagsøgeren at fremkomme med beviset for eksistensen af en skade.

Beviset for, at han helt eller delvist har været uden beskæftigelse, mangler imidlertid fuldstændig. Sagsøgeren stiller sig i den henseende tilfreds med en simpel bekræftelse og fremkommer ikke med det mindste indicium for en sådan skade. Man kan ikke forlange, at Kommissionen, hvem bevisbyrden ikke påhviler, skal bevise, at der ikke foreligger nogen skade.

Man må erkende, at sagsøgeren, uden at Kommissionen ville have vidst det, havde kunnet arbejde hele tiden i alle de år, hvor han hævder at have været uden arbejde, udøve et liberalt erhverv eller

være beskæftiget i den offentlige eller private sektor.

c) Med hensyn til årsagsforbindelsen mellem fejlen og skaden kan en begivenhed som opsigelsen af kontrakten, der har kunnet forudses, siden kontrakten blev afsluttet, ikke ved en direkte årsagsforbindelse knyttes sammen med et eventuelt tab i Italien.

I øvrigt har sagsøgeren på ingen måde påvist, at han var lige ved at opnå ansættelse ved Domstolen. Selv om Kommissionen havde givet gunstige oplysninger om ham, er der intet, der beviser, at Domstolen ville have ansat ham. Dette ville udelukkende have beroet på institutionens diskretionære beføjelser. Man kan ikke grunde et erstatningssøgsmål på et simpelt legitimt håb om at blive ansat; da sagsøgeren ikke engang har gennemgået en udvælgelsesprøve, kan han end ikke gøre et sådant håb gældende.

Da Kommissionens adfærd var uden indflydelse på sagsøgerens eventuelle ansættelse ved en anden institution kunne den, selv om den var retsstridig, dog ikke forvolde ham nogen skade.

For så vidt angår Domstolens beslutning om ikke at ansætte ham står denne ikke, i det omfang hvor den er udtryk for en autonom viljesakt, på nogen måde i direkte forbindelse med et påstået tab for sagsøgeren i Italien.

Præmisser

1 I stævningen, der er indgivet på grundlag af EØF-traktatens artikel 215, stk. 2 nedlægges der påstand om, at Fællesskabet pålægges ansvar på grund af de omstændigheder, hvorunder sagsøgeren i tilslutning til ikke-fornyelsen af hans kontrakt som hjælpeansat som følge af ugunstige oplysninger om ham fra Kommissionen ikke kunne opnå den stilling, som han søgte ved Domstolen;

på dette grundlag gør sagsøgeren krav på den løn, som han ikke har kunnet oppebære siden december måned 1968 — den tid, da hans ansøgning blev afvist af Domstolen — indtil datoen for afsigelsen af Domstolens dom eller et beløb efter Domstolens skøn.

Antagelse til realitetsbehandling

2 Ifølge Kommissionen kan stævningen ikke antages til realitetsbehandling, fordi den i virkeligheden går ud på at opnå domstolsprøvelse af afgørelser, som ikke længere kan anfægtes, dvs. ikke-fornyelsen af sagsøgerens kontrakt og Kommissionens afvisning af de økonomiske krav, som i den anledning var blevet rejst mod den;

3 på sin side gør sagsøgeren gældende, at hans krav går ud på erstatning for den skade, der er en følge af, at han ikke blev ansat ved Domstolen på

grund af ugunstige oplysninger fra den foregående arbejdsgiver, som, idet denne »ikke kunne stille sig tilfreds med retsstridigt at have afbrudt ansættelsesforholdet«, ved sin seneste adfærd har forhindret, at der blev skabt et nyt ansættelsesforhold ved en anden fællesskabsinstitution;

sagsøgeren præciserer, at selv om kravet udelukkende består i erstatning for den skade, han påstår at have lidt, fremtræder skadehensigten ved den anførte omstændighed dog klart ved sagsøgtes hele forudgående adfærd, »herunder også den ulovlige afskedigelse«.

4 Stævningens ordlyd, således som den er blevet præciseret ved de erklæringer, der er afgivet som svar på Kommissionens indsigelse vedrørende søgsmålets antagelse til realitetsbehandling, definerer kravets genstand som udbetaling af skadeserstatning på grund af Kommissionens adfærd efter ansættelseskontraktens udløb;

da sagsøgeren imidlertid ikke judicielt har bestridt selve lovligheden af sin afskedigelse, er han ikke berettiget til at betegne denne som retsstridig eller at støtte argumenter på de omstændigheder, hvorunder den påstås at være sket;

da denne del af anbringenderne ikke kan tages i betragtning, er den af Kommissionen rejste indsigelse om afvisning uden genstand.

5 I øvrigt anfører Kommissionen mod stævningens antagelse til realitetsbehandling, i det omfang den udelukkende angår ansvaret i egentlig forstand, at de frister, der er fastsat i artikel 43 i statutten (EØF) for Domstolen, er udløbet;

da sagsøgeren allerede tidligere ved begæringer af henholdsvis 7. oktober 1970 og 10. februar 1971 har indgivet klager til Kommissionen af samme indhold som de, der udgør genstanden for stævningen, skulle den i artikel 43 i Domstolens statut fastsatte frist være udløbet inden stævningens indgivelse.

6 Denne afvisningspåstand hviler på en fejlagtig fortolkning af statuttens artikel 43;

efter ordlyden af første punktum i denne artikel forældes krav mod Fællesskabet, der støttes på ansvar uden for kontraktforhold, fem år efter, at den omstændighed, der ligger til grund herfor, er indtrådt;

andet og tredje punktum i den samme artikel omhandler udelukkende afbrydelsen af den således fastsatte forældelse;

det bestemmes herom, at forældelsen afbrydes enten ved indgivelse af stævning til Domstolen, eller ved at kravet forud gøres gældende over for vedkommende institution, idet det dog bestemmes i dette sidste tilfælde, at afbrydelsen ikke indtræder, såfremt kravet ikke følges af et sagsanlæg inden de frister, der efter tilfældets art omhandles i Traktatens artikler 173 og 175;

7 det fremgår heraf, at anvendelsen af disse bestemmelser under ingen omstændigheder kan have til følge, at den femårige forældelse, der er fastsat i statuttens artikel 43, 1. punkt, forkortes.

da sagsøgeren har fremsat sit krav inden for denne frist, kan søgsmålet antages til realitetsbehandling.

Realiteten

8 Med henblik på fastlæggelse af grundlaget for Fællesskabets ansvar må sagsøgeren i første række kunne bevise eksistensen af en skadevoldende omstændighed, som kan tilskrives en institutions handlemåde;

i den henseende hævder sagsøgeren, at han havde en reel chance for at blive ansat som administrator i Domstolens afdeling for »dokumentation og bibliotek«, men at han blev afskåret herfra ved ugunstige oplysninger fra Kommissionen om hans tidligere forhold i tjenesten;

9 han har imidlertid ikke været i stand til at føre noget som helst bevis hverken for en reel chance for ansættelse eller for arten af de oplysninger, som Kommissionen påstås at have meddelt;

det udkast til et af Domstolens administration udfærdiget dokument om en eventuel prøvetid for den pågældende, som denne har fremlagt, kan ikke være afgørende på grund af dets rent interne og forberedende karakter;

10 sagsøgeren har endvidere fremlagt en telegrafisk meddelelse fra en tjenestemand i Domstolens administration, hvori det gøres klart for ham, at hans chancer

for at opnå ansættelse var forringet på grund af »oplysninger indhentet i Bruxelles«;

denne kortfattede og rent personligt prægede meddelelse viser imidlertid ikke andet end tilstedeværelsen af indledende kontakter eller vedkommendes undersøgelser med henblik på en eventuel ansættelse;

11 sagsøgeren har ikke ført, ja ikke engang tilbudt at føre noget yderligere bevis til støtte for sine anbringender;

derfor må de udsigter til ansættelse, som han hævder at have haft, samt den ødelæggende virkning for de formodede chancer, som de påståede ugunstige oplysninger fra Kommissionen skulle have haft, betragtes som beroende på rene gisninger;

12 søgsmålet må derfor forkastes på grund af sagsøgerens manglende påvisning af blot anelsen af en omstændighed, der kan medføre ansvar for Fællesskabet.

Omkostningerne

13 Ifølge procesreglementets artikel 69, § 2 dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagsomkostningerne;

sagsøgeren har ikke fået medhold i sine søgsmålsgrunde;

i henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de af dem afholdte udgifter i klagemål fra Fællesskabernes ansatte.

På grundlag af disse præmisser,

under henvisning til procesdokumenterne,
efter at have hørt den refererende dommers rapport,
efter at have hørt generaladvokatens forslag til afgørelse,
under henvisning til Traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, især dens artikel 215, stk. 2,
under henvisning til tjenestemandsvedtægten, især dens artikler 90 og 91,
under henvisning til ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, især artikel 73,
under henvisning til protokollen vedrørende Statutten for Det europæiske økonomiske Fællesskabs Domstol, især dens artikel 43,

under henvisning til procesreglementet for De europæiske Fællesskabers Domstol, især dets artikler 69, 70 og 91,

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

idet den forkaster enhver anden videregående eller hermed uforenelig påstand, følgende:

1. **Stævningen forkastes.**
2. **Hver part bærer sine egne omkostninger.**

Pescatore Kutscher Mackenzie Stuart

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg, den 5. april 1973.

A. Van Houtte
Justitssekretær

P. Pescatore
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT H. MAYRAS FREMSAT DEN 15. MARTS 1973 [1]

Hr. Præsident,

mine herrer dommere,

I — De faktiske omstændigheder

Luigi Giordano var i 3 år ansat i Kommissionen for De europæiske Fællesskaber. Efter en prøvetid fra marts til oktober 1964 blev han hjælpeansat i kategori A (gruppe III, klasse 1) for en periode på 1 år, fra den 15. november 1964 at regne og i henhold til en kontrakt, som regelmæssigt blev fornyet for perioder på fra 3 til 6 måneder ad gangen. Han gjorde tjeneste i generaldirektoratet for transport som videnskabelig medarbejder og blev i begyndelsen anerkendt som en god arbejdskraft, men fra oktober 1966 gav såvel hans måde at udføre arbejdet på som selve hans arbejde anledning til visse forbehold, hvorefter begge dele endelig blev bedømt som klart utilstrækkelige af hans overordnede. Administrationen tilsendte ham derpå den 23. marts 1967 en meddelelse om, at hans ansættelse skulle ophøre den 30. juni samme år. Dette skete også.

1 — Oversat fra fransk.